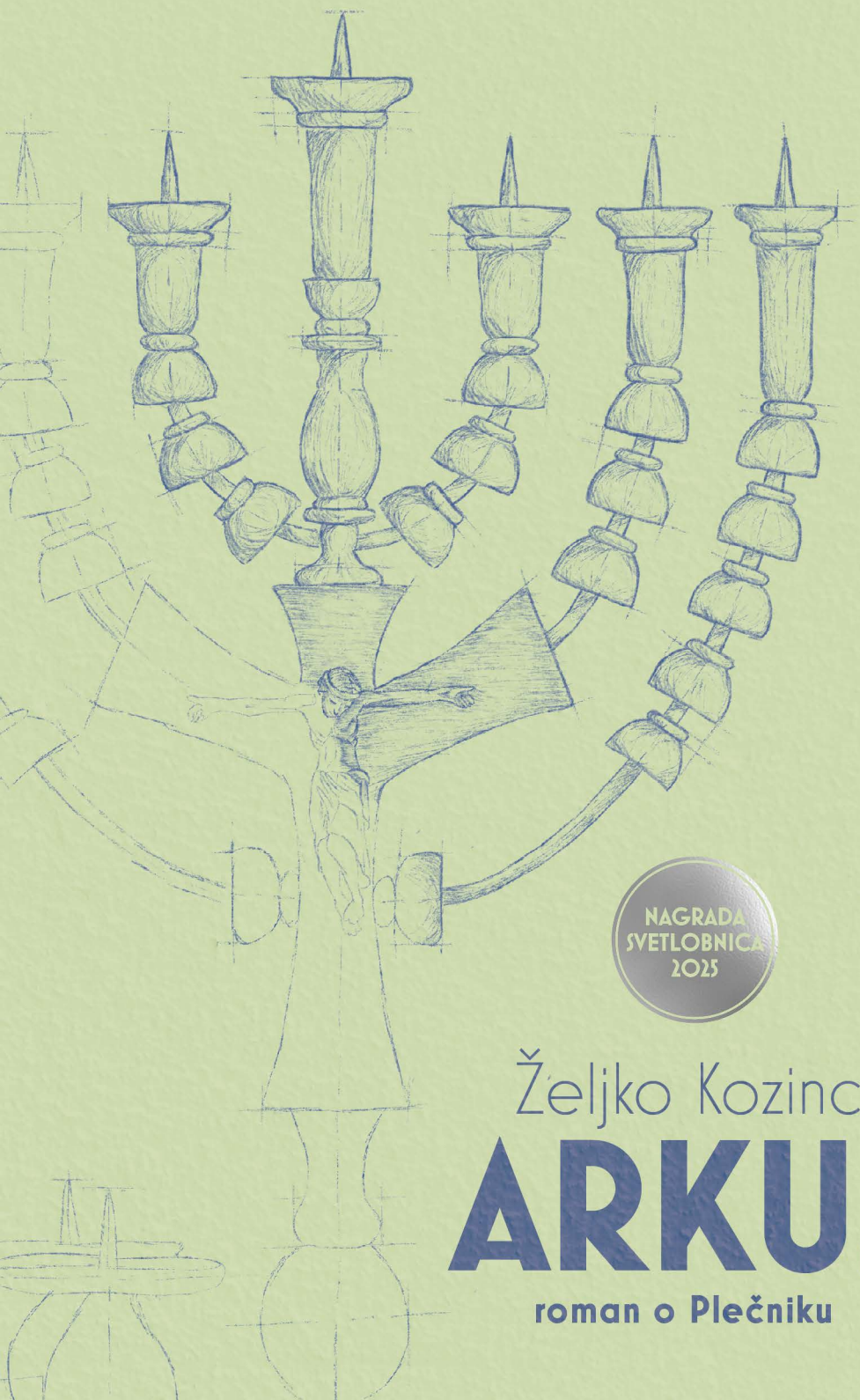

NAGRADA
SVETLOBNICA
2025

Željko Kozinc
ARKUS

roman o Plečniku

ARKUS

Željko Kozinc
ARKUS

© za besedilo Željko Kozinc
© za to izdajo Založba Družina 2026

Spremna beseda: Nina Granda

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa, ki ga v letu 2026 sofinancira Javna agencija za knjigo Republike Slovenije.

Naklada: 500 izvodov

Brez pisnega dovoljenja avtorja in založnika so reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, po veljavnem Zakonu o avtorski in sorodnih pravicah prepovedani. Nobenega dela tega avtorskega dela ni dovoljeno na noben način uporabiti ali kopirati za učenje tehnologij oziroma sistemov umetne inteligence. Delo je zaščiteno pred podatkovnim in tekstovnim rudarjenjem skladno s 3. odstavkom 4. člena direktive EU 2019/790.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.6
929Plečnik J.
821.163.6.09Kozinc Ž.

KOZINC, Željko

Arkus : roman o Plečniku / Željko Kozinc ; [spremna beseda Nina Granda]. -
Ljubljana : Družina, 2026

ISBN 978-961-04-1285-4
COBISS.SI-ID 286287619

Željko Kozinc

ARKUS

roman o Plečniku

Družina
2026

Cerkev na gori, prolog

Sanje, da bi postavil cerkev na gori, so se arhitektu Jožetu Plečniku delno izpolnile le v vasi Zgornje Stranje nad Kamnikom, ko je po koncu druge svetovne vojne obnovil opustošeno farno cerkev sv. Benedikta, postavljeno na vrh velikanske skale, ki so jo ledeniki v različnih ledenih dobah narinili in odložili pod vznožje Kamniško-Savinjskih Alp. Da ima na njenem mestu izvorišče neznana zemeljska energija, ki utripa v nebo ali pa, obratno, utripa z neba, je Plečnik začutil takoj, ko je cerkev že prvič obiskal. Drzni položaj sv. Benedikta sredi slikovite polvaške, polmestne in polgorske pokrajine ga je takoj vznemiril, češ to bi utegnila biti tvoja cerkev na gori. Še bolj pa ga je presunila njena

okrutna vojna usoda. Nemški okupatorski vojski se je njen strateško izpostavljeni položaj na strmi skali zazdel posebno imeniten za nadzor nad cesto med osrednjo slovensko savsko naplavino in Savinjsko dolino. Zato so Benedikta prezidali v stražno trdnjavo. Cerkevno ladjo so pregradili z vodoravnim, štirideset centimetrov debelim armiranim stropom ali podom; pod njim so bili bunkerji, nad njim vojašnica. Cerkvena okna so zazidali.

Po vojni si je država to trdnjavo cerkev prilastila kot vojni plen. Obnove ni dovolila, nameravala jo je kar podreti, vendar se je pokazalo, da bi bilo rušenje predrago in prezahtevno. Je pa Benedikt držal v sebi veliko gradbenega materiala, ki bi prišel prav pri obnovi drugih, preštevilnih poškodovanih stavb. Bil je to čas množičnih prostovoljnih delovnih akcij. Frančiškan in stranjski župnik Martin Perc pa je udarniško delo za prenovo oskrunjene cerkve organiziral po svoje. Med njegovimi farani so bili minerji iz bližnje kamniške smodnišnice. Uspelo jim je skrajno nevarno delo, od katerega bi se cerkev utegnila sesuti: razminiranje betonske plošče, ki je bilo toliko bolj tvegano, ker ga oblast ni dovolila. Opravili so ga skrivaj, cerkev

se ni sesula. Politična policija je pogostokrat zasliševala Perca in farane, jih zapirala in trpinčila. Že za vsako posekano drevo, namenjeno prenovitvenim delom, so morali za tri dni v zapor. Vztrajnega frančiškana pa je ob tem obhajala še druga stiska: minerji so v cerkvi za seboj puščali razdejanje, po svoje še hujše opustošenje kot vojska.

Župnikovo razočaranje

Prezebli Pavlek je drgetal v kotu zvonice. V cerkev si ni upal vstopiti. Bal se je očetovega hudega pogleda.

»Kaj delaš tu?«

Pavlek se je nad grobim glasom zdrznil. Vitek mlad mož, tesno prepasan v partizanski častniški uniformi, je skoraj brez sape pritekel v zvonico in si z ramen in rokavov nervozno brisal dežne kaplje. Ni se zmenil za prestrašenega fantiča. Le ozrl se je še na pokopališče in župnišče, ki sta se stiskala na severni strani velikanske skalne gmote, na kateri je stala cerkev. Opazil je, da sta iz stranskega župnišča prišla na plano sključen starec pod širokokrajnim klobukom, odet v črno, in gibčen mlajši župnik v frančiškanski kuti. Počasi sta

se napotila vkreber proti cerkvi, vsak pod svojim dežnikom. Lilo je, kot se spodobi v gorah, in tudi strele so se vse bolj gromovito, vse bolj nevarno približevale s Kamniško-Savinjskih Alp. Pa sem ju le dočakal, je ugotavljal častnik, očitno me nista opazila. Doslej ju je bil namreč pričakoval zaklonjen v vojaškem bunkerju petdeset metrov pod cerkvijo, iz katerega so po miniranju morale traverze. Res bi bilo neumno, če bi vame vsekala strela, se je trafil čedni častnik. Planil je skozi priprta vrata in se skril v spovednico takoj za vhodom, v kateri je bil udoben stol in celo mizica, ki je verjetno ostala za nemškim vojaškim skladiščnikom. Prišel je do sape in skozi spovedniško rešetko opazil, da v cerkvi ni sam. Pod navpičnim predelnim zidom, ki je še ostal pod že razstreljeno predelno betonsko ploščo, je klečal mlad skuštran delavec, ki se ni zmenil za uniformiranega vdiralca; ali pa se je le potuhnil, da ga ni opazil. Ves zaprašen, trdega, skoraj jeznega obraza, je v beton zabijal luknjo. Niso še nehali minirati, lisjaki, imam dober razlog, da preverjam, kaj se dogaja, si je mislil vdiralec.

»Jaz sem poročnik Peter Starc, referent za arhitekturo pri vladi, po poklicu arhitekt. Tu sem na nujnem

službenem opravku,« je hlastno zaklical. »Ne zmenite se zame. Kot da me ni. Ste razumeli?«

Delavec ni niti odkimal niti prikimal. Vešče je zabiljal klin v beton.

»Je tisti mulc zunaj vaš?« je vprašal poročnik, začuden, da je delavec popolnoma neodziven.

V tem sta se v razdejano cerkev skozi polomljena vrata že zrinila starec in frančiškan. K steni sta odložila dežnika. Tudi zanju se delavec Jože ni zmenil.

»Bože,« je zamrmral starec, ko je osupel obstal in si s prstom brisal zarošena očala, »kakšni barbari so tu divjali.«

Izpod črne suknje je potegnil papirni ovoj in iz njega odvil malo medeninasto svetilko. Njegov pogled pa se je bolj kot razdejani cerkvi, ki je še zmeraj kazala ostanke vojaške utrdbe, posvečal molčečemu delavcu, ki je še naprej zbrano, kakor nalašč trmasto opravljal svoj minerski posel.

»Zdaj vidite, kako so oskrunili našega Benedikta,« je mirno, sprijaznjeno rekel frančiškan. »V župnišču imam shranjene še nekaj stare opreme.«

»Od tod so streljali?« je hripavo vprašal starec in si še naprej brisal očala. Stisnil je k sebi svetilko. Ni je dal več iz rok. »Po ljudeh?«

»Tu so tudi scali,« je studljivo rekel župnik. »Skupaj s svojimi konji.«

»Kako ... konji?«

»Tamle so bili privezani. Na kavlje v steni, ki jo bo naš Jože zdajle zminiral ...«

»A ta stena še kaj drži?« je starec z vse bolj upadlim sivim obrazom še naprej zaskrbljeno opazoval zagnanega delavca. »Povabimo še statika?«

»Je držala ... prekleto ploščo, ki je vodoravno presekala cerkev na dvoje ... To je že tretja podporna stena, ki jo miniramo. Še kak steber pride na vrsto. Plošče več ni. V kosih smo jo razmetali pod cerkev ... vse poskrili, zvozili in znosili ... dobro faro imam.«

Starec si je ostro ogledal strop cerkve in njene nosilne stene, nesrečno vzdihoval nad grobimi zazidavami oken, zaman skušal premakniti armaturno palico, ki je še molela iz stene.

»Pater Martin, bog daj, da se še ob kakšnem miniranju cerkev navsezadnje res ne bo zrušila na vas.«

»A to vas plaši?« je z grenkim smehljajem vprašal frančiškan.

»Vas očitno ne plaši.«

»Bog ne bo dal. Med mojimi farani so minerji iz tukajšnje smodnišnice, mojstri. Nihče še ni ostal brez roke, niti brez prsta na roki.«

»Bog naj vam da predvsem dobrega statika, ki se spozna na gotske loke.«

»Za vse smo poskrbeli, razen ...«

»... za arhitekta, vem ... ki bo cerkvi vrnil svetost, o, vem.«

»Gospod profesor, zdaj nas ne bo nihče več ustavil,« je rekel frančiškan in prijazno nagnil nasmehljano glavo. »Ne bo mogel. Ne bomo dopustili.«

Starec je v dvomu gledal po cerkvi, ni bilo jasno, ali prikimuje ali odkimuje.

»Naj bo svetilka, ki nam jo je prinesel profesor Plečnik, prvi predmet, ki bo za stalno postavljen v našem Benediktu, ko ga bomo ponovno posvetili. Stala bo, kjer boste zdajle določili, kje naj stoji, dragi mojster. Naj bo to simbolično ...« je bodro, razsvetljenega obraza govoril Perc.

Utihtnil je, ker ga Plečnik očino ni poslušal. Še naprej se je s svojim večjim strokovnim pogledom negotovo oziral na vse strani.

»Pri cementu pa Nemci res niso šparali,« je rekel.

»Pri armaturi na žalost še manj.«

»Na mojo knjižnico v Ljubljani se je zrušilo letalo,« je skrušeno govoril arhitekt. »Pol milijona knjig je zgorelo ... Ne vem, ali še stojijo moje hiše na Dunaju ... Ne vem še, koliko mojih cerkva je bilo porušenih v tej strašni vojni ...« Zdrznjeno se je ozrl k vhodu. »Sem zdajle nekaj slišal? Gospod,« se je obrnil k delavcu, »ali lahko sekundo ne tolčete?«

»Nihče nama ni sledil, gospod profesor ...«

»Ste pa prepričani.«

»Pa kaj potem, če nama je kdo sledil,« se je zarežal frančiškan. »Saj zdaj že tako vsi v naši vasi vedo za vaš obisk.«

»Tudi to sem moral doživeti ...« je Plečnik še kar naprej tožil, »da sem prišel v uničeno cerkev ... ki ni več naša ... Ne slišite strašnega angela iz Apokalipse, pater Martin?«

»Ja, ja ... kriči, trobenta nam,« je zavpil frančiškan, da bi pokazal, kako je cerkev ohranila akustiko. »Ja, memento mori! Nakričal se je angel iz Apokalipse ... A kdo ga bo še poslušal? Ljubi mojster, ne obračam se proč, ne sprenevedam se ... Ja, imate prav, ne vidim, ne slišim ...«

»Bože ... Ampak ... opravljate božjo službo ... v tej podrtiji, kjer je več betona kot ...«

»Farani nimajo druge cerkve. Ko so slišali, da nam boste pomagali ...« je frančiškan umolknil v nenadni zadregi.

»Da vam bom pomagal obnoviti cerkev? To ste jim povedali? Obljubili tudi? Ne da bi prej dobili mojo potrditev?« je tudi Plečnik zvišal glas.

»Ja, tolažil sem jih.«

»Načrte za obnovitev vam lahko izdela tudi kateri mojih učencev, celo za prenovitev. Vsa čast vašemu pogumu in vaši evangelijski gorečnosti, pater Martin, globoko spoštujem tudi trud vaših vernikov, ampak vaše prošnje ne morem sprejeti.«

Plečnik je roke še zmeraj stezal k delavcu, ki ni odnehal zamahovati po klinu. Frančiškan Martin se je razkoračil, zvil v pasu in se zasukal proti vhodu in spovednici.

»To je pa hudo razočaranje, gospod profesor,« je stiskal čeljusti. »Zakaj ste nam potem prinesli to svojo lepo svetilko?«

Plečnik ni mogel skriti sramu.

»Simbolično ... sami ste rekli.«

»Mi smo preprosti ljudje,« se je malce umiril frančiškan. »Recimo, da smo tudi stvarni ... in kar trdo preizkušeni. Res bi bilo lepo, če bi bil to prvi kos opreme, ki ga je Plečnik namenil našemu Benediktu. Ki je, nota bene, saj veste, zaščitnik gradbenikov in arhitektov ...«

»Saj je samo skromno darilce,« je zamencal Plečnik. »Dal ga bom temu gospodu, naj on izbere mesto, kjer bo najprej stala moja svetilka.«

Stopil je k delavcu in mu pomolil svetilko. Obstal je z dvignjenim darilom, užaloščen, v zadregi, ker se delavec ni zmenil zanj.

»A je to mojster, ki je odstranil nemško betonsko ploščo?«

»On. In drugi pogumni mojstri ... ki še niso dokončali svojega dela,« je bil frančiškan kar privoščljiv. »Goreči fantje ... Jože, kam vse še misliš nastaviti dinamit? Gospod profesor se spozna tudi na statiko ... Pa kdo ne pozna Plečnika ... Poslušaj, Jože, če že nočeš govoriti z nami, bi bil lahko vsaj vljuden. Butelj! Sramoto mi delaš.«

»Jože mu je ime?« so se Plečniku zaiskrile oči.

»Ma, ja ... Ker je povsod kakšen čuden Jože. Še Tito je Jože. Še Stalin je Jože. Še vi, gospod profesor, ste Jože ...«

»In vsi smo nekaj krivi. Med nami Jožeti je samo sveti Jože nedolžen ... Jože delavec in sveti ženin,« se je končno nasmehnil Plečnik. Ob globokem vzdihu je zamahnil z roko in položil svetilko na tla ob delavca. Potem je spet malce opotekavo zakoračil po prostoru. Frančiškan se je premaknil iz svojega jeznega polobrata in je starcu gibčno stopil v korak.

»Ostanki betonske plošče so mi ostali tako nizko nad betico, da sem v strop skoraj butnil, če sem le malo poskočil. Pa nisem ravno visoko zrasel. Ko darujem magnifikat, sem v resnici ponižan. Verniki pa vbiti v tla. Takšni so pač naši ljudje ... Saj vidite. Kot tale Jože. Kakor da še ni konec vojne. Zakramente delam kot v katakombah.«

Plečnik je obstal in ga občudujoče pogledal, kot da ga je razsvetlil.

»Ideja! Ti skriti prostori našega Gospoda, ta skrita jedra njegovega oznanjenja ... Tale vaš Benedikt stoji pravzaprav na skali, ali ne, gospod pater, na orjaškem ledeniškem bolvanu, ki ga ledenik izpod Alp ni mogel več premakniti naprej v dolino. Benedikt stoji na gori in ... kako nisem pomislil na ... to je cerkev na gori, za Boga ... Zmeraj sem želel zgraditi cerkev na gori ...«

»Naš Benedikt ni na gori,« je zagodrnjal frančiškan, »je res na mamutski skali, nima se kam širiti.«

»To se vam samo zdi, dragi pater Martin.«

»Pod njo je le pokopališče in same strmine, stari ljudje ne zmorejo poti do praga. Ko pridejo lepši časi, jim spodaj zgradim kapelico ... pa magari tudi vzpenjačo ...«

»O, to pa ne! Če sem se lahko jaz potrudil gor, res hudo vkreber ...«

Plečnik se je zravnal, v zanosu je gledal pod strop.

»Skalo, na kateri stoji Benedikt, bi morda obzidali, gospod pater. Obzidali z novo cerkvijo. To bi bila gora cerkev. Ali cerkev gora ...«

Župnik je ostrmel, za naočniki se je tudi njemu zabliskalo.

»Na severu bi ostalo prebivališče mrtvih,« je Plečnik zakrilil z rokami, Jožetovo kladivo pa je za nekaj trenutkov omahnilo, »na južni strani bi zraslo domovanje žive vere. Svetlobe! Spodaj bi zgradili dom za ostarele in bolne, nad njim dvorano za katehezo, kot propileje, vmes sveto stopnišče k novi cerkvi. Na vrhu te nove cerkve bi ostala stara cerkev ... ki bi ji dal nov zvonik in ji povišal streho. Obe cerkvi bi utrdil s poševni-

mi stebri ... da bi do kraja izbrisal to strašno nemško prekletstvo.«

Stranjski župnik se je dva koraka odmaknil od Plečnika, stisnil ustnice in nekajkrat trmasto odkimal.

»Nemško prekletstvo mora proč zdaj, razumete! Če ga ne odstranimo, cerkev ostane bunker. Bunker pa je vojni plen, last države. Že zdaj si država jemlje pravico, da je cerkev njena. Da bo sama zminirala to švabsko svinjarijo, pa magari bo zraven kajpak zrušila mojo cerkev. K sreči s tem še odlašajo, ampak ljubi bog ... To ne bi bila niti prva niti zadnja slovenska cerkev, ki jo rušijo te dni ... Še za mašo bi mi plačali, samo da jim dam mir.«

Plečnik je po težkem molku prikimal, ampak morda le svojemu navdihu.

»V zvonici uredim krstilnico,« je kar stresal z glavo in se begavo oziral po cerkvi. Delavec Jože pa se je na lepem ozrl k njemu in se prezirljivo nasmehnil. Plečnik se je s tem navidezno stoično sprijaznil in se kar s strastjo predajal svojim vizijam. »Krstni kamen ostane v zraku, viseč na štirih verigah, obrnjen k štirim stranem neba ... In ko boste izbrisali to švabsko svinjarijo, kakor ste rekli domala bogokletno, pater Martin ...

zakaj vse je od Boga ... vrnem vaši cerkvi oltarje in svetnike, spodaj uredim še prostore za duhovne vaje in večerne molitve, čisto spodaj novodobne katakombe ... zgoraj pa vam zgradim še teraso in dam v tlak vklesati izrek – ora et labora ...»

»Ali niso bile katakombe pod zemljo, gospod profesor?« se je zafrkljivo zasmejal frančiškan. »Pa brez zamere, gospod profesor, saj je lepo poslušati, kako sanjate. Kam bi to zapisal? Še naš Jože se je unesel ...«

»O gori govorim, pater!« je vzkliknil Plečnik v zahripanem falzetu, »o gori, ki je katakomba v nebu. Ki je duhovno jedro v nebu, kakor ga lahko Gospodu predstavljamo ljudje ... Danes je to bolj potrebno kakor kadarkoli ...«

Delavec Jože se je pognal pokonci, se obrnil na petah in mimo Plečnika krenil proti spovednici, ne da bi ga pogledal. Odprl je spovednikova vratca in se zarežal onemu notri, skritemu Petru Starcu. A častnik, stisnjen ob steno, kolikor je bilo mogoče, je na Jožeta naperil revolver. Jože je skomignil z rameni in težkih korakov odšel iz cerkve.

V zvonici mu je v objem planil Pavlek. Jože je sina zagrnil s svojo mogočno postavo, se nekako ovil okoli

njegovega telesa in mu huškal za vrat. Pavlek se je razjokal.

»Nisem ga prepričal,« je klonil Plečnik notri v cerkvi in se obžalujoče obrnil k frančiškani. Oba enako nista razumela delavčevega vedenja, nista niti bila preveč pozorna na to, zakaj se je tako čudno vedel ob spovednici. Kaj se dogaja v zvonici, pa nista videla.

»Mene tudi niste prepričali, mojster. Jaz bi rad le svojo staro farno cerkev nazaj. Kdo ima danes denar za propileje in akropolo, pa še za katakombe v nebu?

Kar ste mi tako lepo razpredali, so gradovi v oblakih.«

Plečniku ni bilo pogodu, kar je slišal. Nejevoljno je vzdihnil, se izgubljeno oziral k vhodu, kdaj se bo Jože vrnil.

»Tudi gradovi v oblakih morajo nekje stati, moj Martin.«

»Ja, če jim zgradimo temelje.«

Stari mojster je presenečeno pogledal drobnega, v besedah žilavega meniha.

»Pametno, lepo ... Si bom zapomnil,« je Plečnik kar zablodil v mislih in besedah. »Čuden človek, tale vaš Jože ... Kam pa je šel, na dež?«

»Na šnopček. Zaslužil si ga je.«

Plečnik se je utrujeno sesedel na zaprašeno klop.

»Že leta in leta me obsedajo neke ideje, pater Martin. Zato sem jih prilagodil celo temu vašemu bivšemu vojaškemu bunkerju ... Pa ta fant, ki se nekaj jezi name. Zakaj? Njemu sem govoril. On bi postavljaj tisto, kar bi jaz narisal ... Nič ni znil.«

»Ker ne govori. Pravzaprav noče govoriti.«

»Zakaj noče govoriti?«

»Razočaran je nad ljudmi, kaj bi bilo drugega? Razen tega se kesa.«

»Se kesa ... Česa?«

Frančiškan je klop obrisal s svojo pasno vrvjo, potem pa je počasi prisedel, kakor da bi se bal, da se bo klop vdala pod njegovo malo suhceno postavo.

»Še včeraj sem jo pobrisal, danes pa je že spet polna prahu ... Tu se še zmeraj kaj zruši in potem se kadi ... Jožetovi prijatelji so se skrili v vodnjak in mu rekli, da raje umrejo v mrzli vodi, kot da pridejo Nemcem v roke. Po enem tednu, ko so Nemci nekam odšli, jih je Jože drugega za drugim potegnil iz vodnjaka in jih polmrtve oživil. Pa so bili izdani. Nemci so udarili kor strela z jasnega in jih vse postrelili. Le Jože jim je

pobegnil, ker je bil dovolj pri močeh. Od takrat ne govori ... Nekaj strašnega pa se mu je že na začetku vojne zgodilo v Zagrebu. Od tam je pribežal k nam. Tudi z menoj ne mara govoriti. Niti k spovedi ga ne pripravim. Že dve leti je nespovedan. Odklanja obhajilo. Ampak je moj najboljši delavec. Zvest. Grizel bi zame. Pričakoval je, da mu boste povedali kaj koristnega.«

Plečnik je zastokal, potem pa naprej težko dihal. Frančiškan ga je sočutno pogledal, da bi odkril, če starrec nemara ne hlipa.

»Pater Martin, jaz vam pri obnovi Benedikta ne morem pomagati! Razumite. Hočete, da me pošljejo kamne tolč nekam na Kočevsko? Saj bi šel, že zato, da bi morda tam videl kakšnega svojega učenca, ki je izginil čez noč.«

Nesrečen je pobral svetilko in si jo zarinil nazaj pod plašč.

»Marsikdo v tej deželi bi bil srečen, če bi tudi jaz izginil. Za zmeraj. Včasih me mika, da bi kar sam odkorakal tolč kamne ... Ampak zakaj je mož kar odšel?«

»Počne, kar hoče. Svoboden človek,« se je malce posmehnil frančiškan. »Se ne boji ...«

»Svoboden človek? Kaj pa je to? Saj se vendar kesa. Pa spovedan ni ... Se ne boji neprevidene smrti?«

»On? Ne. Sam sebi je dal odvezo.«

»Kdo si lahko s svobodo plača odvezo?« je Plečnik privzdignjeno, očitajoče vprašal otrplo nasmehljanega duhovnika.

»Dosti!« je iznenada v cerkev udaril trd moški glas.

Osuplo sta se ozrla k vratom. Videla sta, da je častnik butnil vrata spovednice, stopil na cerkvena tla in pospravil revolver v futrolo. Poravnal si je uniformo in se pokončno, lepo raščen, skoraj gizdalinski, postavil pred Plečnika.

»Dober dan. Moje spoštovanje, gospod profesor. Peter Starc, če se me več ne spominjate. Diplomiral sem pri vas ...«

»Kaj pa delaš tu, dravec?« je Plečnik na silo ohranil mir.

»Aha! Pa ne, da ste mi ga vi skrili v spovednico, gospod Plečnik,« se je porogal frančiškan.

»Mir, samo mir, gospod pater ... prosim.«

»Torej mir, pater Perc. Držala se bova vsak svoje službe,« je lahkotno rekel Peter. »Moj spoštovani profesor pa lahko naprej moralizira ... ker moralizira, kamor pride. Ab specie mortis.«

»Mojster, tale gospod oficir me zaslišuje,« se je frančiškan predrzno nasmehnil Plečniku. »Mi sveti v oči, da boli. Ampak mi zmeraj prej vzame očala z oči, ker je tako človeški ... ampak s tem mi tudi zagrozi, da me bo tepel.«

»Res je, gospod profesor, očala ljudem, če jih imajo, zmeraj snamem, tudi lastnoročno, a samo začasno,« se je zarežal Peter, »da jih prestrašim. Tepem pa jih nikoli, čeprav me včasih zamika.«

ARKUS

roman o Plečniku

Uredil

Kristian Koželj

Jezikovni pregled

Tadeja Ivančič Toth

Korekturno branje

Lejla Križanič Krk

Oblikovanje in prelom

Nuša Gabrijel

Izdala in založila

Družina d. o. o.

zanjo Tone Rode

Tisk

DTisk

ISBN: 978-961-04-1285-4

www.druzina.si

»Arhitektura je arkus, lok med tostranstvom in onstranstvom, mavrica, če hočete. Veže nas z nečim, kar je višje. Vedno znova obuja smisel za to, da se je treba vključevati v neskončno ustvarjalnost sveta.«

Kratki roman Arkus pripoveduje zgodbo Plečnikove povojne prenove cerkve sv. Benedikta v Stranjah nad Kamnikom. Stran za stranjo pred nami raste močna simbolna kulisa, pred katero spremljamo spopade med vizijo, politiko, vero, zgodovinskimi pretresi – in značaji posameznikov.

29,90 EUR